

Ἀνατολῆς, ἀφοῦ διήρκεσε 1123 χρόνους, καὶ 18 ἡμέρας.

Μ Λ Θ Η Μ Λ ΙΓ΄.

Τὰ ὄργανα τῆς τροφῆς, καὶ ὅσα φιλ-
καίτουσι τὴν ζωὴν μας. Καὶ πρῶτον
τὰ ὄργανα τῆς χωνεύσεως.

Διὰ τὰ ἀγγεῖα, ἤγουν διὰ τὰς ἀρτηρίας, φλέβας, ἀδένους, κ. τ. λ. ὠμιλήσαμεν ἀλλοῦ· τῶρα πρέπει νὰ ὠμιλήσωμεν καὶ διὰ τὰ σπλάγ-
χνα. Τὰ σώματα ὅλων τῶν ζώων ἀναπτύσσονται καὶ ἀνανεοῦνται εἰς πᾶσαν στιγμὴν, ἐξ αἰτίας τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἀδιάκοπον κυκλοφορίαν, δίδει εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὴν ἀναγκαίαν ὕλην, εἰς τὰς διαφόρους καὶ ἀκαταπαύστους μεταβολάς· τὸ αἷμα, μὲ τὸ μέσον τῆς χωνεύσεως, ἀναπληροῦναι, ὅσα χάνονται· ὁ στόμαχος ἐρεθίζει τὴν ἰδίαν του ἐνέργειαν διὰ μέσου τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας. Ὅταν ἀρχίζωμεν νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς, δοκιμάζομεν εἰς τὴν ἀρχὴν δυσάρεστον αἰσθημα, ἤγουν ὄρεξιν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον προσφάγιον. Ἀλλ' ἐάν τις μείνη νηστι-
κὸς περισσότερον ἀπὸ τὸ συνειθισμένον, αἰσθάνεται ἐσωτερικὴν ἐνόχλησιν εἰς τὸ ἐπιγάστριον· ὀλιγοστεύει ἢ ἀδηλος διαπνοή, ἀργοπορεῖ τοῦ αἵματος ἢ κυκλοφορία καὶ ἢ ἀναπνοή, κυριεύεται ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ ἀδημονίαν, ἀρχίζουν οἱ σπασμοί, καὶ ἀκα-

λουθεῖ ὁ θάνατος, καὶ τὸ σῶμα του πάραυτα σήπεται.

Λύξάνεται ἡ πείνα μὲ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ἐπειδὴ τὸ σῶμα τότε χάνει περισσότερο ὀλιγοστεύει ὅμως ἀπὸ μεγάλας ἀσχολίας, καὶ φροντίδας. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς πείνας, ὁ ἀδειος στόμαχος περιμαζώνεται, καὶ γίνεται μικρότερος ὅθεν ὀλιγοστεύεται ἡ κυκλοφορία εἰς τοῦτο τὸ μέλος, καὶ προξενεῖ πόνον εἰς τὰ νεῦρα ἀκολουθῶς, τὸ σικώτιον καὶ ἡ σπλήνα, ὀλιγώτερον βασταζόμενα, σύρρουσι πρὸς τὰ κάτω τὰ ἐπάνω μέρη καὶ ὅλαι αὗται αἱ μεταβολαὶ αὐξάνουσι τὸ δυσάρεστον αἰσθημα. Ὅταν διεγείρεται ἡ δίψα, ἐξαιτίας τῆς ζέστης, καὶ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, ἐπειδὴ τοῦ ζώου τὰ ὑγρά δὲν ἔχουν πλέον τὸ ἀναγκαῖον νερὸν, αἰσθανόμεθα μεγαλύτερον πόνον, παρὰ εἰς τὴν πείναν.

Τὸ στόμα ἔχει εἰς τὸ βάθος δύο λακκώματα, ἓνα ἔμπροσθεν, καὶ ἄλλο ὀπισθεν. Τὸ δεύτερον τοῦτο λέγεται Φάρυγξ· τὸ δέρμα τοῦ σώματος χώνεται καὶ στρώννεται εἰς τὸ στόμα. Ἐνα σπογγῶδες ὕφασμα σχηματίζει τὰ οὖλα. Ὁ κατάρξους ἔχει τὴν καθέδραν του εἰς τὸν ὑμένα τοῦ οὐρανίσκου, καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ στόματος ὁ ὑμὴν πρήσκειται, καὶ τὸ κελλῶδες ὕφασμα γεμίζεται ἀπὸ ὀξὺν ὀρρώδη χυμὸν ὁ κατάρξους μεταδίδεται εἰς τοὺς ἀδένους, καὶ πρήσκονται. Μεταδίδεται προστούτοις καὶ εἰς τοὺς ὑμένας τοῦ Φάρυγγος, τοῦ λάρυγγος, τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τῶν αὐτίων, τῶν ὀμματίων ὅθεν προέρχεται ἡ δυσκολία τῆς ἀναπνοῆς, τῆς καταπόσεως, τῆς ὀμι-

λίας, τὸ σφύρισμα εἰς τὰ αὐτία, καὶ αἱ ὀφθαλμῖαι.

Φυσιολογία

Τετράποδα.

Κυρίως τετράποδα λέγονται τὰ ζωοτόκα, τὰ ὅποια ἔχουν τέσσαρας πόδας. Τῆς Ἀμερικῆς τὰ πλείότερα τετράποδα μετεφέρθησαν ἀπὸ τὸν Παλαιὸν κόσμον εἰς μόνον τὰ πολιτισμένα ἔθνη τῆς Ἀμερικῆς εὐρέθησαν οἰκιακὰ ζῶα. Ὅθεν, φαίνεται, ὅτι ὁ μὴ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀξίος νὰ ἡμερόνη τὰ ἄγρια ζῶα. Τὰ ζῶα τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἡμερα. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῶν κοινωνιῶν τὰ ἔκαμεν ἄγρια, ἢ καλήτερα νὰ εἴπω, ἐλεύθερα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ζυγόν. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀπέραντοι γαῖαι τοῦ νέου κόσμου εἶχαν ὀλίγους ἀνθρώπους, ἠμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ, ὅταν εὐρέθη, δὲν εἶχεν ἀνθρώπους, ὅσους ἔχει τὴν σήμερον, τὸ ἡμισυ τῆς Εὐρώπης· ὅθεν ἦσαν πλείότερα ζῶα εἰς κάθε εἶδος, παρ' ἀνθρώποι· διότι εἶχαν ὀλιγωτέρους ἐχθρούς, καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλα ἐπληθύνοντο. Ἀλλ' εἰάν συγκριθῶσι μὲ τὰ ζῶα τοῦ Παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦσαν οὔτε τὸ τρίτον μέρος· τὸ μεγαλύτερον ζῶον τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ὡς τὸ μικρὸν μουλάρειόν μας.

Εὐρίσκονται εἶδη ζῶων κοινὰ καὶ εἰς τὸν Παλαιὸν καὶ εἰς τὸν Νέον κόσμον ὅμως ὀλιγώτερα ἀπ' ὅσα εἶδη εὐρίσκονται εἰς τὸν ἕνα κόσμον καὶ μάλιστα βλέπομεν, ὅτι μόνον τὰ ἀρκτικά μέρη ἔχουν

ταῦτα τὰ κοινὰ ζῶα ὄθεν συμπεραίνομεν, ὅτι καὶ οἱ δύο κόσμοι ἦταν, ἢ καὶ εἶναι ἐνωμένοι πρὸς ἄρκτον· καὶ ὅτι τὰ κοινὰ ζῶα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἡμποροῦμεν νὰ πιστεύσωμεν, μὲ τὰς νέας τῶν Γ' ὥσων ἀνακαλύψεις, εἰς τὸ βόρειον τῆς Καμποχάτκας, ὅτι ἀπεκεῖ κοινωνεῖ ἡ Ἀσία μὲ τὴν Ἀμερικὴν.

II Θεωρία τῆς Φύσεως.

Ἀνθρώπινοι, ἢ θρεπτικαὶ ἁρμονίαι τῶν φυτῶν.

Δὲν εἶναι Φυτόν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σχέσεις τινὰς μὲ τὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου. Καθὲν χρησιμεύει εἰς αὐτὸν ἢ δι' ἔνδυμα, ἢ διὰ σκέπην, ἢ διὰ ἡδονὴν, ἢ διὰ ἰατρείαν, ἢ τοῦλάχιστον, διὰ τὸ μαγειρεῖον του. Ὅσα εἰς ἡμᾶς εἶναι ἀχρήστα, χρησιμεύουσι εἰς ἄλλους τόπους. Ἀλλ' αἱ σχέσεις αὗται εἶναι ἀναρίθμητοι. ὄθεν ἄς περιορισθῶμεν εἰς τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἀνθρώπου χρεῖας, ἡγουν εἰς τὴν τροφήν του.

Ὁ σῖτος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ πρώτη του τροφή, δὲν φυτρώνει εἰς ὑψηλὰ δένδρα, ἀλλ' εἰς χόρτα, καὶ ὑπόκειται εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους· ἡμεῖς, ἂν ἠθέλαμεν ν' ἀσφαλίσωμεν ταύτην τὴν τροφήν, ἠθέλαμεν τὴν βάλλει εἰς ὑψηλὰ δένδρα. Ἀλλ' ἡ πρόνοια οἰκονόμησε καλήτερα. Ἄν ὁ σῖτος ἐφύτρωνεν εἰς τὰ δένδρα τοῦ δάσους, ὅταν ταῦτα ἠφανίζοντο ἀπὸ τοὺς πολέμους, ἀπὸ τὰς πυρκαϊαῖς, ἢ ἀπὸ τοὺς

ἀνέμους καὶ πλημμύρας, ἤθελαν περάσει πολλοὶ αἰῶνες, ἕως νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν πρώτην των κατάστασιν. Ἐπειτα, τὰ παρκατὰ τῶν δένδρων εὐκολώτερα πίπτουσι, παρὰ ὁ σπόρος τοῦ σίτου. Τὸ ἀνθος τῆς χλόης εἶναι εἰς στάχυν περικυκλωμένος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ γενειάδας, αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι τὸν σπόρον ἀπὸ τὰ πουλία, καὶ εἶναι ὡς μικραὶ στέγαι, διὰ νὰ τὸν φυλάττωσιν ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς. Ὅταν ἔχωσι μεγάλους λόφους, καθὼς εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους, φυλάττονται ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ ὅταν ἔχωσι μόνον στάχυν, καθὼς εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ἀντανεκλῶσι τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐπειδὴ ἡ χλόη εἶναι εὐλύγιστος, παραχωρεῖ εἰς κάθε ἀνεμον. Καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν χόρτων εἶναι ὠφελιμωτέρα ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων δένδρων. Ἀντέχουσιν προστούτοις καὶ εἰς τὴν ξηρασίαν· διότι αἱ μικραὶ των ρίζαι ὑπάγουν ζητοῦσαι τὴν ὑγρασίαν τῆς γῆς. Εἰς τὴν παραμικρὰν βροχὴν σηκόνουσι τὰ φύλλα πρὸς τὸν οὐρανόν. Εἰς ταύτην τὴν χλόην ἐδιόρισεν ἡ πρόνοια τὴν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου· διότι τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ σίτου εἶναι ὄλο γεννήματα τῆς χλόης. Διὰ τοῦτο ὠνόμασε τὴν γῆν ὁ Ὅμηρος Ζεῖδωρον· διότι ἡ τροφή αὕτη εἶναι κοσμοπολίτις. Τριαῦτα θαυμάσια ἔκαμεν ἡ πρόνοια διὰ τὸν ἀνθρώπον! Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Δαυὶδ πρεπόντως φωνάζει πρὸς τὸν Δημιουργόν „Κύριε, τί ἐστὶν „ἀνθρώπος, ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ἢ ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν;“

Ἑλληνικὴ Ἱστορία.

Α γ υ ρ.

Ἀφοῦ ἡ Σπάρτη ἀπέκτησε πλοῦτον πολὺν, ἐλησμόνητε τοὺς αὐστηροὺς τοῦ Λυκούργου νόμους. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἀγίς, καταγόμενος ἀπὸ τὸν Ἀγησίλαον, ὁμοῦ μὲ τὸν Λεωνίδα ἀνετράφη μὲ ὅλην τὴν πολυτέλειαν διότι οἱ γονεῖς του ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι τῆς Λακεδαίμονος. Ἀλλ' ὁ Ἀγίς ἔβαλε σκοπὸν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν παλαιὰν τῶν νόμων αὐστηρότητα· ὁ Λεωνίδας ὅμως εἶχεν ἐναντία φρονήματα διότι ἀνετράφη εἰς τὴν φθορὰν τῶν ἡθῶν τῆς Ἀσίας. Τοῦ Ἀγίδος τὸν σκοπὸν ἀπεδέχθη ἡ μήτηρ του Ἀγησιστράτη, καὶ ὁ πάππος του Ἀγησίλαος, ὁμοίως καὶ ὅλοι οἱ νέοι. Ὅσοι ὅμως ἐγήρασαν εἰς τὴν κακίαν, ἐφάνησαν ἐναντίοι του. Ὁ Λεωνίδας ἔπεισε τοὺς ἄρχοντας, ὅτι ὁ Ἀγίς μελετᾷ νὰ ὀπλίσῃ τοὺς πτωχοὺς ἐναντίον τῶν πλουσίων, καὶ νὰ γένη τύραννος τῆς Σπάρτης. Ἀλλ' ὁ Ἀγίς, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἐφόρου Λυσάνδρου, ἐκάλεσε τὸν δῆμον, καὶ ἐπρόβαλε τὴν κατάργησιν τῶν χρεῶν, καὶ τὴν μοιρασίαν τῆς γῆς, καὶ ὑπεσχέθη αὐτὸς νὰ δώσῃ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῆς οἰκογενείας του. Ἡ μεγαλοδωρία αὕτη ἐπροξένησε καλὸν ἀποτέλεσμα εἰς τὸν λαόν. Ὁ Λεωνίδας ἐναντιόνητο· ἀλλ' ὁ Λύσανδρος τὸν ἀπέδειξε παράνομον, καὶ θανάτου ἄξιον. Ἐπειδὴ, μὲ ὅλον ὅτι ἦτον Ἡρακλείδης, ἔλαβε ξένην γυναῖκα. Ὅθεν ἐκεῖνος φοβηθεὶς, κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοῖκου

Ἀθηναῖς· καὶ ἐπειδὴ προσκαλούμενος, δὲν ἤρχετο, ἐκλέχθη ἔφορος ὁ γαμβρός του Κλεόμβροτος.

Ὁ Ἄγισ καὶ ὁ Κλεόμβροτος ἐδίωξαν τοὺς ἐφόρους, οἱ ὁποῖοι ἐναντιόνοντο εἰς αὐτοὺς· δὲν ἐφόνευσαν ὅμως κανένα, ἀλλὰ μάλιστα ὁ Ἄγισ ἔδωκε Φύλακας εἰς τὸν Λεωνίδα διὰ τὴν φύγην εἰς Τεγέα. Ὁ Ἄγισ κατέλυσε τὰ χρέη πρῶτον διὰ συμβουλῆς τοῦ πάππου του Ἀγησίλαου· ἀλλ' ἠναγκάσθη αἰφνιδίως νὰ ὑπάγῃ πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀχαιῶν ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Αἰτωλῶν. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Ἄρατος δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ μάλιστα ἐπαρακάλεσε τὸν Ἄγιν νὰ στραφῇ ὀπίσω, ἀφοῦ τὸν ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπέστατα.

Ἀφοῦ ἐστράφη, ὁ Ἀγησίλαος ἐκλεχθεὶς ἔφορος, ἐφέρετο ὡς τύραννος· ὅθεν ἐδυσαρεστήθη ὅλος ὁ λαὸς, καὶ οἱ ἐχθροὶ του ἐπροσκάλεσαν τὸν Λεωνίδα, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἔφυγε, καὶ ὁ Ἄγισ κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηναῖς. Ἐνίοτε ἐπήγαγεν εἰς τὸ λουτρὸν, συνωδευμένος ἀπὸ τρεῖς Φύλακας. Ἀλλ' ὁ Λεωνίδας διέφθειρε τοὺς Φύλακας, καὶ οὕτω τὸν ἐπίασαν εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὸν ἐφυλάκωσε. Τότε ὁ Ἄγισ, εἶπε „δὲν μετανοῶ διὰ τὴν ἐπιχείρησίν μου, ἂν καὶ ἔχω ἔμπροσθέν μου τὸν θάνατον“ Τὸν κατεδίκασαν λοιπὸν εἰς θάνατον. Ἀλλ' ὁ λαὸς ἐπολιόρησε τὰς θύρας τῆς Φυλακῆς, καὶ οἱ συγγενεῖς μὲ δάκρυα παρεκάλεσαν νὰ τὸν ἀφήσουν ὡς βασιλέα· καὶ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἐβίαζαν τὸν θάνατόν του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Δημῖους ἔκλαιε, καὶ ὁ Ἄγισ τὸν λέγει „Φίλε! μὴ κλαίῃς, ὅταν ἀπρ-

„Θνήσκω μὲ τοιοῦτον θάνατον, πρὸς καταφρόνησιν
 „τῶν νόμων τῆς πατρίδος· ἐγὼ εἶμαι πλέον εὐτυ-
 „χῆς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ καταδικάζουσι.“

Ἀγησιστράτη ἢ μήτηρ του, ὁμοῦ μὲ τὴν μη-
 τέρα της Ἀρχιδάμειαν, ὑπῆγεν εἰς τὴν φυλακὴν,
 καὶ εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ ἴδῃ τὸν Ἀγιν. Ἀφοῦ ἐχώ-
 ρισαν τὰς δύο, ἔπνιξαν τὴν Ἀγησιστράτην. Εἶτα
 εἶπαν εἰς τὴν Ἀρχιδάμειαν νὰ ἐμβῆ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὡς τὸν εἶδε νεκρὸν ἐξαπλωμένον, ἐφώναξεν „ἢ
 „ὑπερβολικὴ σου ἡμερότης, καὶ φιλανθρωπία, υἱέ
 „μου! ἐπροξένησε καὶ τὸν ἰδικόν σου θάνατον, καὶ
 „τὸν ἰδικόν μας“ ἀφοῦ ἐβγῆκε, τὴν εἶπεν ὁ ἐπιστά-
 της, ὅτι, ἐπειδὴ ἦτον μέτοχος καὶ αὐτὴ τοῦ σκο-
 ποῦ τοῦ Ἀγίδος, πρέπει παρομοίως νὰ τιμωρηθῆ.
 Ἡ Ἀρχιδάμεια ἔτρεξε παρευθὺς εἰς τὴν κρεμά-
 στραν, καὶ ἀπέθανε, λέγουσα „ὁ θάνατός μου ἄς
 ἦναι τοῦλάχιστον διὰ ὄφελος τῆς Σπάρτης.“

Ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Ἐποχὴ Πρώτη.

Ἡ τὶς διήρκεσεν ἀπὸ τὸν Φαραμόνδον,
 ἕως εἰς τὸν Πιπῖνον Βρέφιον 331
 χρόνους.

420. — Ὁ Φαραμόνδος ἐκλεχθεὶς βασιλεὺς
 τῆς Γαλλίας, ἐθεμελίωσε τὴν μοναρχίαν· ὁ υἱὸς
 του Κλωδίων ἐθεμελίωσεν εἰς τὰς Γαλλίας οἴκησιν
 σταθεράν. Ὁ Μερουαῖος, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὠνομάσθη
 ἡ πρώτη γεννεὰ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, καὶ

Χιλδέρικος Α'. ἐβασίλευσαν κατὰ διαδοχὴν μετὰ τὸν Κλωδίωνα.

481. — Κλόβις Α'. υἱὸς τοῦ Χιλδερίκου ἐστερέωσε τὴν βασιλείαν.

486 καὶ 487. — Οἱ Γάλλοι νικῶσι τοὺς Ῥωμαίους· ὁ θρόνος μετετέθη εἰς Σοῖσσόνα.

493. — Ο' Κλόβις ἐνυμφεύθη τὴν Κλοτίλδαν, θυγατέρα τοῦ Χιλδερίκου, βασιλέως τῶν Βουργουνῶν. Μετὰ τρεῖς χρόνους, νικᾷ εἰς μάχην τοὺς Ἀλλεμανούς. Γίνεται χριστιανός, καὶ ἐκτείνει τὰ σύνορα ἐκεῖθεν τοῦ Ῥίνου.

500. — Νικᾷ πάλιν τοὺς εἰρημένους, καὶ μετὰ δύο χρόνους φονεύει ἰδιοχείρως εἰς μάχην Ἀλάρικον, καὶ κυριεύει τοὺς τόπους ἀπὸ Λοίραν ἕως τὰ Πυρηνναῖα ὄρη.

Μητρόπολις γίνονται οἱ Παρίσιοι εἰς τοὺς 509'. ὁ Κλόβις νικᾷται ἀπὸ τὸν Θεοδώρικον· μεταχειρίζεται πολλὴν ὀμότητα ἐναντίον τῶν ἡγεμόνων συγγενῶν του, καὶ κυριεύει τὰ βασιλεία των.

511. — Ἀποθνήσκει ὁ Κλόβις εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα πέντε χρόνων, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε τριάντα. Ἦτον ἀνδρεῖος πολεμηστής, καὶ καλὸς πολιτικός, ἀδίκος ὅμως καὶ σκληρός.

Οἱ τέσσαρες υἱοὶ τοῦ Κλόβις μοιράζουσι συναλλήλως τὰς ἐπαρχίας· ὁ Χιλδέβεργτος λαμβάνει εἰς κληρὸν τὸν τόπον, ὅπου ἦτον ἡ μητρόπολις· ἤνωσε τὸ βασίλειον τῆς Βουργονίας μὲ τὸ βασίλειον τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν εἰς τοὺς Παρισίους, χωρὶς ἀρσενικὸν κληρονόμον εἰς τοὺς 558, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε 47 χρόνους· ἦτον δίκαιος καὶ ἡμερὸς.

Θιέρρις Α'. πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Κλόβις, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδέβετος, καὶ Θεοβάλτης ὁ ἔγγονος, ἐβασίλευαν εἰς Μέλζ. Κλοδόμιρος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Κλόβις, ἐβασίλευεν εἰς τὸ Οῤελέάνς. Σαίντ Κλουδ' ἔγγονος τοῦ Κλόβις, ἔγινεν ἱερεὺς, εἰς τοὺς 551. ἐσύρθη εἰς μοναξίαν εἰς τὴν Προβένσαν.

558. — Κλοτάριος Α'. τέταρτος υἱὸς τοῦ Κλόβις, καὶ βασιλεὺς τοῦ Σοῖσῶν, μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν του, καὶ τῶν υἱῶν των, εὐρέθη μόνος κληρονόμος τοῦ πατρός. Ἦτον ἀνδρείος, ἐλευθέριος, ἀλλὰ φιλόδοξος καὶ σκληρός.

Μετὰ τὸν θάνατόν του, οἱ τέσσαρες υἱοὶ του, Καλίβετος, Χιλπέρικος, Κόντρανος, καὶ Σιγέβετος, ἐμοίρασαν συναλλήλως τὸ βασίλειον, καὶ κατὰ κληρὸν ἔγινε βασιλεὺς τῶν Παρισίων ὁ πρωτότοκος Καλίβετος, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε μετ' ὀλίγους χρόνους τῆς βασιλείας.

566. — Βασιλεύει Χιλπέρικος Α'. τέταρτος υἱὸς τοῦ Κλοταρίου, εἰς τὸ Σοῖσῶν, καὶ ἐπολεμοῦσε σχεδὸν πάντοτε μὲ τούς ἀδελφούς του· ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του Γαλσουίνδην, διὰ τὴν λάβην τὴν Φρεδεγόνδην· τέλος ἐδολοφονήθη.

Ὁ Κόντρανος ὁ δεύτερος υἱὸς ἐβασίλευεν εἰς ἓν μέρος τῆς Γαλλίας, μὲ τὸ ὄνομα βασιλεὺς τῆς Βουργονίας. Ὁ Σιγέβετος, τρίτος υἱὸς, καὶ ὁ υἱὸς του Χιλδέβετος Β'. ἐβασίλευεν εἰς ἄλλο μέρος.

584. — Κλοτάριος Β'. υἱὸς τοῦ Χιλπερίκου, ἐβασίλευσε 44 χρόνους· ἦτον ἀνδρείος καὶ πολλὰ πολιτικός· ἀλλ' ἀδίκος καὶ φιλόδοξος.

638 — Κλόβις Β'. ἐβασίλευσεν 22 χρόνους· τοῦτον διαδέχεται Κλοτάριος Γ'. ὁ υἱὸς του.

678. — Ἐδῶ ἐβασίλευσαν πολλοὶ κατὰ διαδοχὴν ὄλοι τρυφῆλοὶ βασιλεῖς.

750. — Χιλδέρικος Γ'. ἐξώσθη ἀπὸ τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Πιπῖνον, καὶ ἐκλείσθη εἰς μοναστήριον.

Μ Α Θ Η Μ Α Ι Δ'.

Ἀκολουθία περὶ τῆς χωνεύσεως.

Ὅπισω ἀπὸ τὸν κοκκάλινον θόλον τοῦ οὐρανίσκου, εἶναι τὸ σκέπασμα, τὸ ὁποῖον σηκώνεται, χαμηλώνεται, ἀπλώνεται, καὶ ἐμπροδίζει τὸ καταπινόμενον φαγητὸν εἰς τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ λάκκωμα τῶν βρωθώνων, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐξ ἀπροσεξίας, ὑπάγει ἐνίοτε. Εἰς τὴν μέσην τῆς κάτω ἄκρας τούτου τοῦ σκεπάσματος εἶναι ὁ σταφυλίτης εἰς σχῆμα κώνου. Οὗτος, ὅχι μόνον βοηθεῖ τὸ σκέπασμα, ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς τὸν ἦχον. Εἰς τὸν κατάρξρον πρήσκειται τόσον, ὥστε ἐξαπλώνεται ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν.

Τὸ στόμα ἔχει ἀδέννας, καθὼς καὶ ὅλον τὸ σῶμα, (εἰς τὴν γλῶσσαν μας λέγονται Γαργαρίδες) καὶ εἰς αὐτοὺς συνάζεται ὁ σίελος. Ὅταν λοιπὸν βάλωμεν τὸ φαγητὸν εἰς τὸ στόμα, καὶ τὸ μασσῶμεν, οἱ τομεῖς ὀδόντες τὸ κόπτουσιν, οἱ κυνόδοντες τὸ κατασχίζουσι, καὶ αἱ μῦλαι τὸ ἀλέθουσιν. Ἐξ αἰτίας τοῦ μασσήματος, καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν χυμῶν τοῦ φαγητοῦ, ἐβγαίνει πολὺς